

Tanja Kragujević

DEN POLARISKA

Utläste de inte framtiden
Och att rösterna hopplöst
fastnar på mausoleets väggar

Att också andan vill skölja av sig
stadens äpple
för länge sedan av guldets i sig gungande
mun tunga strupe

Jag måste dyka upp vigare
ur strålen vars monader
kan vara en suck eller en orkan

Resa mig med en klyfta
lokum i håret
Belysa bågen som glider
ner för oxens rygg som jag förs till
av odysseus månen som hungrar efter berättelser

Säger till en av tolv tusen
smickrande uppmaningar
Kom nu Berätta

I den lilla amfiteatern
likt en upprest
vattentrappa
som jag känner till för att jag alltid
förvarat mina ord där
Dykarnas suck
skör korall

Där jag för första gången önskade
att jag förstod razumem rum
med utsträckta dimensioner
Ljus på vatten

Och så började jag

DU

Du är den mest beprövade
sanningen om mig.

Du omfamnar mina axlar
med kappan
som inte finns mer.

Och det är hela meningen
med denna erinran.

Den att dina
händers rörelse
formar min kropp.

Du griper
den gyllene sekunden
i mitt ögas regn.

Djupets våg.

Där trädet växer.
Din själs hem
i himlen.

DEN KALLA DUVAN

Vi talade om poesi.

Passerande tankar
speglade sig i skyltfönstren.
Och osökta ord
fann varandra
i sina subtila
och känsliga själar.

I de korta tystnaderna
Kunde man nästan
höra ett ljud som liknar
ljudet av ett lås
som går igen.

När barnen sitter på
gungorna.
Och den kalla duvan
på den torra handflatan.

När saker äntligen
hittar sin plats.
En ljus och luftig.

Som en plötslig
förflyttning av de
som ingenstans reser.

NÅLENS DROTTNING

Jag spenderar lite.
För det finns inte
mycket kvar.
Utsiktens vinkel
som inte återhämtat sig
talar till mig.

Den nattöppna butiken där
alla roffat åt sig
något.
En liten aparat.
Ett hjärta i reserv.

Kvar finns natten
med avskurna ådror.
En hungrig sommar
på barrikaderna.
En dyrbar
kärlekslös kyss.

Jag väntar på att du ska komma till mig.
Bara du. Lilla
försvarsvisa.

Med rop och gyllene
vimplar söker jag
din kropp i sanden
som en räddare i floden.
Där livet
börjar på nytt.

Bara du förvandlar mig till
till nålens drottning.

Och sänker säkert ner mig
på skivan
med tusen varv.

För att jag i förnuftets panik
och sinnenas glans ska öppna
musikens och stjärnornas
säsong. Igen.
Men helt annorlunda.

Som om jag inte redan var
damm. Som fallit.

Som om jag plötsligt
någonstans i gapet var
regnvisans
upplysta
kvarblivna kraft.

Det osynligas
inkrustering.

Ett flytande blåmärke.
Som begränsats.

För att finna sin plats
i mig.

GLAS GRÄSET

Jag såg en rödhake
i glas gräset.

Jag ska samla hans
stavelser tänkte jag.
I en glasklocka.
I diktens skjorta.

Den splittrade luften
behöver
ljusa små klämmor.

För kranarna kommer
utan förvarning. Tidigt.
De slår in
den tunna isens dörr.

De bär ut rötter.
Sand och sten.
Vänder på ord.

Och de förblir nakna.
Utan förenande text.
Med öppen mun.

Medan vallen och murbruket
växer.
Grunden och huset.

För hundra
år av ensamhet.

TVÅ MINUTER ROS

När jag kom till det seddas marknad
var allt förbrukat.
Tälten ihopfällda.
Uppbrunna västan om.

Ordnarna utdelade.
Rättigheterna beslagtagna.

Det återstår så lite
i det fria
påminde de samlade mig om.
Kanske endast två glaciärer
under kupan.

Jag tyckte att de
liknade bröst av glas
som vidrör varandra
då kvinna i sången går.

Det var vid världens ände.
Och jag önskade henne detsamma som mig själv.

Inget utöver det vanliga.

En kopp regndroppar.
Två minuter i en ros liv.

VAD JAG GJORDE

Jag tog med mig
mina illusioner
överallt.

De bar mina skor.
Åt ur min skål.
Lade sina ljuvliga
nystan i mitt knä.

Ibland tog de mig
ut i öppna kosmos
Med ögonens skarpa
vissling. Utom världen.

Att vi dör
för alla dessa korta
ljus och snabba muser.

Att vi slickar snötopparna
med blicken. Urals
kosmiska kupoler.
Vars vattenpussar
på jordens yta duvan
en sömndrucken och het middag
ibland dricker upp.

Jag skrev in dem

vid högskolor.
I stora passioner.
Lärde dem andra varelsers
språk. Vansinne.

Bläddrade i
otolkbara handböcker
om ömhet och smärta
åt dem.

Övade dem
i sätt att andas.

Kalligrafi. Hudens
glans. Med böner
till allt modlöst.

Så de skiner upp.
Som outgråten koppar.

När de kommit till döda rosors
toppmöte.

Bakom svängdörren.

Där de tsariska nätternas knapp
för evigt rullar bort
från den stora glansen.

Så de gnisslar till.
Som en fibula.
När den fästs.

Och med sin sårbara gåvas arv
förenar
två ensliga
klumpar.
Öde jord.

Dikter i tolkning av Slavica Agatonović